FRÅN GODA LANTBRUKSPLATSER I SÖDRA SASKATCHEWAN

I Main, Parkman och Kipling i sydöstra Saskatchewan, där några av våra kärnfriska och glada svenska familjer äro bosatta och gott utrymme för flera finnes, är allting i en blomstrande fägring, och var och en synes helt brådskande uti att plocka hallon, krusbär, smultron och vinbär i sina stora trädgårdstäppor, om alla slags sädesfält äro mycket frodiga och se lovande ut. Och här borde hemlösa svenskar, varhelst sådana finnas, skaffa sig hem, medan landet är ganska billigt, och ganska mycket är ännu tillgängligt att köpa.

Visst är det sannt, att priset å land har här stigit på ett år minst 75 procent. Men ändå kunna ansenliga vinster göras även av spekulanter, som blott köpa och sälja. Alltså har en ung man — icke svensk, förstås — en canadier, nyligen köpt en halv sektion land för $3,000 men sedan strax sålt det för $4,800, med en vinst å $1800. Men danskarne hava i mängd kommit till dessa trakter och köpt land för att vara bofasta på det. Men ehuru undertecknad icke har kännedom om namn och adress på dem, vilka ha land till försäljning, så har dock kännedom erhållits om att mycket av detta goda land kan köpas, och en del därav med stora byggnader, men ändå i spekulanters händer. Och det underliga är, att svensken alltid skall vara försenad, då det är fråga om att få något både gott och billigt Yrkes-, fabriks- och lantbruksarbetare och även affärsmänniskor borde komma hit och se, om det icke här finns trevliga hem, värda att skaffa sig.

Vid Main kom i måndags kväll en liten härlig regnskur. Men vid Parkman kom intet regn. Dock kom vid Kipling en ganska häftig regnskur, och med densamma tyvärr en del hagel, dock icke till särdeles stor skada, utom blott för några få i trakten. Men det är ju ändå svårt för dessa. Dock kan ju ej sådant undvikas i de bästa trakterna. Ty undertecknad har minnen ptav att sådant ibland hände uti Onkel Sams allra bästa lantbrukarstat Iowa, som är Staternas goda hjärtestat.

Men undertecknad måste nu sluta med sina nyheter för denna gång. Är snart färdig att resa till Eden — en luthersk församling med det namnet — och sedan efter nästa söndag anträdes resan till Swift Current och Shaunavon, varest finns land för de rika att köpa. Vördsamt

K. J. Jring.

Kipling, Sask., den 21 juli 1926.

OM SAMMANSLAGNINGEN AV SASKATCHEWAN GRAIN GRAIN GROWERS OCH FARMERS' UNION OF CANADA

Farmers' Union of Canada såväl som Saskatchewan Grain Growers' Association har i dessa dager haft först sina respektiva årliga konferenser och, som kronan på allt, gemensam konferens, då dessa båda organisationer enades om att sammansluta sig till en förening under namnet: The United Farmers of Canada De allra flesta grundprinciper, som Farmers' Union har hävdat allt sedan dess begynnelse, har accepterats av Saskatchewan Grain Growers Association, vilka äro som följer:

(a) Endast verkliga farmare kunna bliva medlemmar, obligatoriskt medlemsskap.

b) Medlemsavgiften tillräcklig att göra föreningen oberoende, oavhängig av handelskompanier eller stöd från dylikt håll.

(c) Oavhängighet av politiska partier.

(d) Direktörer i denna förening kunna icke vara direktörer i handelsbolag eller andre kommerslella kompanier.

e) Tjänstetiden begränsad till två år för alla tjänstemän i en och samma position.

f) Affärsmöten och konferenser hållas inom slutna dörrar.

(g) Nationell federation med andra farmareorganisationer som hava samma mål i sikte och som acceptera samma grundprinciper.

h) Internationell affiliation med farmareorganisationer i andra länder.

(i) Kvinnor och män fullt likställiga, ägande samma förmåner och rättigheter.

(j) Föreningen är osekterisk. Broderskap utgör grundidén. Det stora målet är att med kraft och energi på praktisk fredlig väg steg för steg verka för det kooperativa samhällets införande och omintetgörandet eller undanträngandet av det kapitalistiska samhällssystemet.

Den gemensamma konferensen var den mest dramatiska och praktiskt spirituella Eder meddelare någonsin varit med på. E. A. Partridge, "The Grand Old Man" från Sintaluta, var ordförande. Då båda presidenterna representerade de båda organisationerna å deras vägnar slöto hand i hand, , därmed symboliserandet och avgörandet av sammanslutningen, då rådde entusiasmen sin höjdpunkt, och hela den stora samlingen reste sig som en man, bekräftande akten i mångas ögon såg man tårar, och många stela minen veknade. Stunden var gripande och skall sent glömmas. Sapiro, som anlänt på kallelse av Farmers' Union of Canada, höll ett gripande spirituellt tal vid tillfället. Samme man höll för övrigt flera ytterst praktiska tal rörande praktisk kooperation, dess hinder, dess fiender och dess framtid. Under de dagar konferenserna höllos, såväl som öppningstalet vid Saskatoonutställningens början. Denne man har blivit ledrad i Saskatoon som ingen annan i dessa dagar på flera än ett sätt, officiellt därigenom, att stadsstyrelsen å stadens vägnar överlämnade åt honom ett dokument innesluttet i ett cyrbart silverskrin, som gjorde honom till Saskatoons förste medborgare. De båda tidningarna, som i vetepoolsrörelsens begynnelse gjorde allt för att nedsvärta honom, nämligen Saskatoon Star och Regina Leader, och som för en kort tid sedan offentligt måste återtaga sina falska beskyllningar, gjorde nu sitt bästa att gottgöra och hylla honom för hans arbete.

Eder meddelare hade äran att bli vald till vicepresident för Farmers' Union tills sammanslutningen blir lagligt bekräftad av saskatchewanlegislaturen, vilket troligen sker i december eller januari nästa år; även så att bli vald som närmaste man till president Stoneman i det råd, som har till uppgift att komplettere sammanslutningen, ävenså medlem av den exekutiva kommitteen och finanskommitteen. En annan svensk blev också invald till direktörsmedlem. Låt nu ingen skandinav bli tillbaka, då det gäller att ansluta sig till "the United Farmers of Canada," om ni befinner eder i "Saskatchewan section"; i Manitoba till Manitoba section, i Alberta till Alberta secton av The United Farmers of Canada. Så snart antalet loger ha bildats i de olika provinserna, så komma de att anhålla om federation under dominion charter för att så skapa en enhetspunkt av farmareklassen, en förening i stort sett, med samma mål, på samma grund, med samma politik och program, frigörelse från kapitalismens välde och utsugeri. Farmare, förenen eder till et brödraskap för kampen mot mammonsväldet!

N. J. L. Bergen.

VÅRT SVENSKA SPRÅK

Det har i dessa dagar skrivits och talats så mycket om svenskhetens bevarande här i Canada, och det nybildade svenska förbundet i Canada har här en stor mission att fylla. Förbundet kan också säkert komma att nå sin strävan att bilda en enhetlig, politiskt och socialt oberoende samhörighetskänsla mellan alla här verkande personer av svensk härkomst, om vi alla som en man hjälpas åt samarbeta härför.

Men ej endast som medlemmar av förbundet måste vi verka för detta mål, utan fastmer i hemmen och i det dagliga livet skola vi söka bevara vår aktning för Sverige och allt vad svenskt är. Vi måste lära våra barn att älska deras fäders land samt lära dem att tala det vackra, klangfulla svenska språket så som det talas av dem därhemma. Just detta att utan inblandning av främmande ord kunna framföra sina tankar på ren svenska är något oedhört viktigt för att nå de mål förbundet uppsatt som sina.

Vårt modersmål är ofta nog det enda arv vi togo med oss hitut, när vi uppfyllda av levnadsmod och energi lämnade gamla Sverige, och detta arv böra vi akta och skydda för vandalisering. Vårt språk är också det yttre tecknet till den samhörighetskänsla, vi nog alltid förnimma, när vi höra svenska talas härute.

Jag har hört svenska talas klanderfritt av gamla människor, födda på denna sida Atlanten av svenska föräldrar, och detta har värmt mitt hjärta, ty det visar, att de gamla förstått värdesätta sitt fäderneärvda språk, men jag har också hört unga människor, som endast vistats härute i få år, tala något som de kalla svenska, men som varit en styggelse för örat att höra på, och jag har även träffat svenskar, som skämts för att tala sitt gamla språk.

Vårt land har i årtionden varit ett kulturens högsäte, och det svenska språket har i proportion till landets ringa folkmängd varit ett av de mest talade språken i världen. Vikingabiodet har fört oss svenskar ut i världen och vårt språk blivit deras förmedlingslänk med det gamla. Vid många universitet och högskolor världen runt undervisas det i svenska, och vårt språk har blivit en kulturbärare land o. riken runt. Skola vi därför, vi alla av svensk härkomst, som kämpa härute för vårt dagliga bröd, till dem som en gång skola fortsätta vår gärning, kunna överlämna det arv vi själva medtagit från "gammellandet," lika rent och oförfalskat, som vi mottogo det, böra vi söka hålla vårt språk högt i ära.

Under den tid jag vistats i Canada, har jag kommit i mycket nära beröring med svenskar, och oftast nog ha de dagliga samtalen rörts på svenska, eller rättare sagt försvenskad engelska, och hur svårt det varit för mig att, ehuru jag åtminstone någorlunda förstod engelska, förstå vad som sades till mig, torde näppeligen kunna beskrivas. Första tiden jag kanada tillbringade jag hos en norsk farmare, som trodde sig kunna svenska, och hans metod att försvenska var synnerligen enkel — han tillade nämligen endast ändstävelserna a eller en till det engelska ordet, och så var det svenska! Så t. ex. blev jag en dag tillsagd att: "shutta geten"! Förgäves spanade jag efter en "get" jag skulle "skjuta," till dess en svensk kamrat omtalade för mig att jag skulle stänga en grind! Sådana exempel kunna nog anföras i legio, som t. ex. den svensk-canadensiske farmare, som i brev till sina i Sverige boende släktingar omtalade, att hans "barn brunnit upp och hans kropp blivit förstörd av frost"!

Låt oss söka övervinna denna språkförbistring och tala vårt språk så som det skall talas, rent och flärdfritt, och låt oss enas om att svenskhetens bevarande i främmande land är vår ofrånkomliga plikt mot dem som skola i våra fotspår. Låt dem förstå, att om också "gammellandet" ej kunde giva oss det vi åtrådde, vi dock lärt oss att akta vårt fädernesland och vårt modersmål. Kunna vi genomföra detta, kunna vi också överlämna till våra efterkommande det arv, vi en gång själva togo med oss, när vi reste ut.

— Ceres. —

LURIUS TRULSBOM HALLER FÖREDRAG

För S. C. T. av Laurentius.

Herr Lurius Trulsbom stegade med gravitetiska steg fram på den upphöjda plats, som kallas talarestol, och gjorde en sirlig bugning och hov upp sin röst, talade och sade: Ärade damer och herrar! Eftersom jag nu står här för att tala, så får jag för det första tacka så mycke för den uppmärksamhet, som i denna oförgätliga stund må vederfaras eder att såsom med intresse få lyssna till vad som nu kommer att sägas. Jag skall inte tala varken om socialism eller kommunism eller bolsjevism eller synkretism eller om reumatism, som i själva verket är den värsta av alla ismar. Men jag skall tala om en ny kultur, som sveper fram över världen i vår moderna tid. Och denna kultur är just den moderna foxtrotkulturen, som med nutidens snabba kommunikationsmedel tränger sig fram till världens avlägsnaste avkrokar. Jag kan tala om att jag i vårsäsongens månskensmånad, när göken började gala i år, tog mig en promenad i schäs till dansklokalen i den lilla skogsbyn Lappalantia för att på nära håll studera foxtrotkulturens yttringar. Och det var på det viset, att världens knepigaste bälgaspelare, herr Snofix Spelfoxtrotten från Spelitanien spelade på ett bälgaspel med flera hundra stämmor, och på detta spel kunde han spela både i ess och i fiss och i dur och i moll. Och han spelade foxtrot, så diskantstämmorna gnällde: Spile ville vitt kvitt, lalli lulli lutta! Och stämmorna i basen dundrade: Skinnpälspappa, skinnpälspappa! Och societeten dansade foxtrot, så det stod härliga till. Och sedan de haft en liten rast mellan låtarna för att spelmannen skulle få vila armarna en stund, steg herr Ukelelkeson från Patahaja fram i ramplyuset och sjöng: "Please play for me that sweet melody called Doodle Doo Doo, Doodle doo doo. I like the rest, But what I like best is Doodle doo doo, Doodle doo doo. Simplest thing, There's nothing much to it. Don't have to sing, just Doodle doo doo it. I love it so, Wherever I go, I doodle doo doodle doo doo." Men då skall ni tro att foxtrotsocieteten applåderade. De blickade med beundran upp till herr Ukelelkeson och tyckte, att han var den personifierade civilisationen och en kulturens representant. Och herr spelfoxtrotten spelade så det knakade i skinnpusten och herr Ukelelkeson sjöng högt i falsett och krämade sig som en kycklingtupp. Och herr Klappenknack satt i högsätet med två träpinnar i vardera handen och knackade foxtrottakt som den ivrigaste hackspett på en ihålig torrfura. Och både kvinnor och män sparkade sig fram på foxtrotkulturens dansbana och utvecklade sina anlag och sina lysande talanger i foxtrotkulturens snurrande folkström under det de mumlade: "I love it so, Wherever I go, I doodle doo doodle doo doo." Men så kom det några damer och herrar från staden Melfusaluff, och de ville, att herr Spelfoxtrotten skulle spela ett slags ny dans, som hette Charleston. Och då klämde han till och spelade Charleston med detsamma. Och Meluffsaluffsocieteten dansade Charleston och hoppade som guttaperkagubbar. Men det får jag då säga, att det såg mig ut som när herr Wirvel Fästbom och fröken Skrattietta Fjäriknapp dansade patrikattpolka i galopperande papperstofflor å dansbanan i Durknätten på våren nittonhundraåtta. Så den där charlestondansen är egentligen ingenting nytt. De ha bara ändrat om namnet och kalla den charleston i stället för det gamla ärliga namnet patrikattpolka.

SKRATTRETANDE TILLFALLE

Efter fransk-tyska kriget uppstod en jobbetid lik den, som förekom under världskriget. Skillnaden mellan dem var, den förra varade från 1872 till 1877 efter kriget, den senare endast under kriget.

Många i Sverige hade den tiden kastat sig in på tvetydiga affärer, och krascher förekommo än här och än där. Bland dessa var en källarmästare i en lantstad, som hade köpt en större egendom ej fullt en mil från staden med en tillhörande vacker skog och betalade den kontant med en större summi lånta pengar. Så kom nedkomsttiden. Källarmästaren blev ansatt av sina kreditorer, o. en oundviklig konkurs förestod, såvida han ej fick sälja den köpta egendomen till ett rikt bolag, som inom provinsen börjat operera i skogsköp och timmerdrivning. Liten utsikt fanns därtill, emedan bolaget i tidningar tillkännagivit, att några timmerdrivningar eller skogsköp ej komme att äga rum under dåvarande tryckta tider. Han skrev ändå till huvudkontoret och fick även svar, hänvisande honom till inspektor A., som var bemyndigad att göra affär, om han så fann förenligt med bolagets intressen.

Inom kort erhöll A. brev från källarmästaren. Brevets innehåll utelämnas; vi blott citera en del, som är själva huvudknuten i denna historia.

Källarmästaren hoppades ha äran erbjuda fritt vivre och husrum under tiden skogsvärderingen pågick, ty det lämpade sig utmärkt, ett tåg lämnade staden kl. 8 på morgonen, ett ankom till staden kl. 8:20 på kvällen, och mitt på dagen kunde en jungfru följa med godståget och ställa middagen i ordning hos arrendatorn på gården samt ha kaffe i beredskap, då de kommo hem från skogen. A. skrev genast till källarmästaren och tackade för det ärvördiga tillbudet men kunde ej bestämma ankomsttiden.

Inom några dagar reste vi till egendomen per järnväg. I närheten var en anhalt, så tågen stoppade. Tillfälligtvis träffade vi arrendatorn vid anhalten och sade honom, vem vi voro samt bådo honom visa oss rågångarna och så om möjligt få kost och bostad hos honom, tills vi voro färdiga med taxeringen.

— Ja, om herrarna äro nöjda med vad vi ha att bjuda på, tror jag nog det går för sig.

Ett obetingat ja svarades därpå.

A. bad arrendatorn, ifall han reste in till staden, medan vi höllo på med att taxera skogen, att ej nämna för någon, att skogstaxeraren var där. —

När vi voro färdiga, reste vi på kvällen till staden efter åtta dagars arbete. Som ingen av oss varit där förut, måste vi fråga efter hotellet. Det låg endast några minuters väg från järnbanestationen. Vi gingo upp den stora trappan och sägo anslaget: "Matsalen en trappa upp."

— Vi gå väl upp här, säger A., och få kvällsmat att börja med.

Vi höggo in på det välförsedda smörgåsbordet. Några gäster sutto vid småbord och spisade. Vi voro ordentligt klädda, ehuru vi ej hade ståndkrage och manschetter, som räckte ut på fingerspetsarna. Kyparen kommer och tager oss i skärskådande samt säger, det serveras för oss därnere, det vill säga nere på krogen, som låg på andra ändan av hotellet.

— Vi ge katten i vad som serveras därnere, säger A. Vi skola ha mat här, och därmed jämnt!

Gästerna stirrade på honom, ty han såg nog så imponerande ut. Kyparen säger:

— Gå ej herrarna, går jag efter källarmästaren.

— Gör så! Vi ha just kommit hit för att träffa honom.

Källarmästaren kommer — en ganska korpulent herre med en försvarlig konjaksnäsa, som skvallrar om yrket, samt ryter:

— Vad ären I för gökar, som ej avlägsnen eder, när vaktmästartn sagt till?

A. svarade:

— Vi äro egentligen skogsgökar och ville endast för en gång begagna oss av den vänlighet, källarmästaren nedlåtit sig till att bjuda oss — fritt husrum och mat; det har jag svart på vitt på.

— Har ni flugan, karl, eller några skruvar lösa, som språkar sådan persilja?

Ingendera svarade. Därpå gick A. till en av gästerna och tog upp brevet från källarmästaren samt bad gästen läsa upp det högt och rent. Verkan därav blev, att en del av gästerna måtte bita i sina servetter för att ej utbrista i gapskratt. Källarmästaren skiftade färg i ansiktet — från vitt till rött och tvärtom. Till slut stammade han fram en ödmjuk ursäkt samt bad oss följa med in i hans privata rum, där han ytterligare beklagade det skedda.

Så gick han och var borta en stund, kom så in och frågade, ifall vi ej voro alltför hungriga, om vi ville vänta och spisa tillsammans med familjen. Vi tackade för uppmärksamheten.

Efter en stund kommo frun och tvenne döttrar, och vi blevo presenterade. Den älsta dottern tycktes vara vid det kritiska talet, 25, den yngre 20 år. De sågo okonstlade och trevliga ut.

Vi kommo att stanna i fem dagar, medan en del telegram växlades med huvudkontoret, innan affären kom till stånd. Ett resande teatersällskap var i staden, så varje afton bjödo vi döttrarna, A. 25 och jag 20. Hur det var och icke var, så säg A. för djupt i de stora blå ögonen på 25:an, så en och en halv månad efteråt var där förlovningskalas, som hette duga både i ny och nedan. Vad mig beträffar, så halkade jag vidare iväg på glatta berget Iola.

Under denna tid upplevdes många små pikanta episoder. Som en av dem är ganska kort, återgives den. Vi blevo anmodade om att se på ett mindre skogsskifte närmare en mil från den ort, där vi en tid voro stationerade. Värdinnan, där vi bodde, bad oss taga matsäck med oss, ty det fanns ingen gård i närheten, där vi kunde få köpa ett mål mat, endast ett fattigt torparställe. Men vi menade, att det ej behövdes någon matsäck; det var ju endast en liten terräng skiftet bestod av. Men det tog längre tid än beräknat, så klockan var halv sex, då vi voro färdiga. Vi voro ganska sugna, så A. sade:

— Låt oss gå in i torpet därborta; de ha väl strömming och potatis.

Vi begåvo oss dit och bådo om att få köpa ett mål mat. Gumman svarade, att det värsta var, att hon ej hade bröd. Men hon hade litet vetemjöl och kunde steka några pannkakor; och så hade hon litet mjölk och smör.

— Det är mat, som duger, menade vi.

Snart voro några pannkakor placerade på vardera av våra tallrikar, och gumman frågade, om harra tyckte om sprutsås. A., som ej hörde riktigt, frågade, om det var put eller sprut. Gumman svarade sprutsås.

— Tjös till, kära mor, med sprutsås, sade A.

Gumman gick till skåpet, tog två sockerbitar, stack dem i munnen och började knastra sönder dem samt gick till A. och lyfte på en pannkaka och skulle spruta emellan. A. hoppade upp.

— För sju skock millioner, vad tänker ni på!

Gumman hoppade upp likt en studsande boll och sade:

— Ja si barna var så glada i sprutsås, ja det var di.

— Men vi äro karlar och gilla den inte, sade A.

När vi kommit ut, sade A.:

— Detta var festligt. Det borde stå i tidningen.

Jag tror ej, att det kommit dit förr än nu, och det är närmare 45 år sedan.

Pelle.

Svenskhetens bevarande.

Av J. B. Linderholm.

X.

Mer än en torde hava glatt sig över att det blev uppehåll i mina betraktelser över "Svenskhetens bevarande." Ett misstag är det emellertid att tro, att mitt uppehåll berodde på att jag icke visste någonting mer att säga. Nej då, "ukrudt forgaar ikke saa let," som norskarne säga. Jag har emellertid undrat, hur mycket S. C. T:s läsare kunna stå ut med, och jag har ansett det vara rådligast att jag ger dem litet andrum, innan jag fortskrider till behandlingen av de viktiga synpunkter, som ännu återstå.

En sak, som hotar svenskheten bland oss, är den tilltagande benägenheten för blandade äktenskap. Jag mins en tid, då det bland de bättre klasserna av svenskamerikaner ansågs som otillbörligt för en svensk att gifta sig med en amerikan. I min tidiga ungdom hände det, att en läroverksprofessor av svensk börd gifte sig med en av sina elever, en amerikansk flicka. En folkskollärarinna, född i Chicago av svenska föräldrar, råkade vara på besök hos mina föräldrar, och jag minns, med vilket förställt ogillande hon talade om detta giftermål. Nämnde professor hade säkert glömt det fjärde budet, ty aldrig kunde det falla honne in, att hans föräldrar skulle gilla ett sådant steg. Till professorns heder bör det dock nämnas, att han, enligt vad jag hört, lärt både hustru och barn att tala svenska.

Vore detta allmän regel skulle man kunna tala och drömma om ett svenskans segertåg genom landet, och de blandade äktenskapen kunde till och med anses som något önskvärt. Men tyvärr blir det det svenska språket, som i nästan vartenda dylikt fall får sitta emellan. Den svenska man eller kvinna, som gifter sig med en av annan nationalitet, är i regeln förlorad för svenskheten.

Att förbjuda sådana äktenskap vore fåfängt och vanvettigt, men på samma gång är det på sin plats, att man förhåller sig avvisande däremot, uppmuntrar och uppmanar de unga att ingå äktenskap med personer av deras egen stam och gör vad som göras kan för att befrämja dylika äktenskap. Det är under alla förhållanden beklagansvärt, att man lämnar de ungas äktenskap åt slumpen, åt godtycket, åt den otyglade böjelsen. Det är med glädje jag minnes, att jag i unga dagar avlade en ljungande protest mot ett dylikt förfarande, för vilket jag också blivit grundligen förkättrad och utskämd. Då man nu i mer än tjugufem års tid obehindrat pratat och skrivit hit och dit om mig och icke blott tidningar utan böcker innehållit högst orättfärdiga och osanna berättelser om mig, på vilka det aldrig varit förunnat mig att offentligen svara; då vidare dessa berättelser i hög grad skadat mitt anseende och försvaga eller omintetgöra verkan av allt vad jag säger eller skriver, torde det vara en rimlig begäran att nu få orda något om mina mera enskilda angelägenheter.

Naturligtvis har det aldrig kunnat falla mig in at bli förälskad i en flicka, som icke var svensk eller av svensk börd. Upprepade gånger har jag haft tillfälle att gifta mig in i andra nationaliteter, men i varje fall har jag efter moget övervägande försmått att så göra. Dessutom var jag i min ungdom så hänsynslös, att jag absolut vågrade att söka anställning, välja levnadskall eller förbättra min ekonomiska ställning för att därigenom förbättra mina äktenskapsutsikter. Det var för mig en avgjord grundsats, från vilken jag aldrig vikit, att den flicka, som icke tilltrodde mig att med två tomma händer och friska lemmar kunna förvärva ett uppehälle åt mig och henne, fick gå dit pepparn växer. Detta förhållande kan den som vill sätta emot de mot mig så ofta gjorda beskyllningarna, att jag led av kärleksgalenskap.

Min första kärlekstid, som föll mellan mitt tolfte och sextonde år, genomgick jag utan äventyr. Den som bestått det första provet utan att begå någon större dumhet, låter icke så lätt göra sig till narr av en senare flamma. Hjältinnan från dessa år lever än och är ännu ogift. Men så uppskrämd har hon blivit av ofördelaktigt tal om mig, att om hon än hyste varma känslor för mig, skulle hon icke våga giva det tillkänna. En annan fick emellertid hennes kärlek, men han bortrycktes av döden. Vid denna tid hittade några spefåglar på att förknippa mitt namn med en flickas, som, ehuru hon var mycket vacker, icke intresserade mig det ringaste. Några oförsiktigheter, som hon gjorde sig skyldig till, gåvo vingar åt tyktet, och svartsjukan spelade också en roll. Snaran var fint utlagd, men jag gick icke i den! När jag flera år efteråt skred till handling, gjorde jag det på eget bevåg, fullkomligt oberoende av alla. Jag var slug nog att inse de fördelar, som osökta blivit lagda i min hand, och tillfället var för gott att försumma. Försåvitt man kan komma till någon visshet i sådana saker, vet jag, att Gud hade bestämt henne till maka åt mig. Jag var själv en ädel ung man, och den ädlaste kvinna på jorden hade icke behövt känna sig förnärmad över att jag begärde hennes hand.

Jag var en teologie studerande. Jag hade kommit underfund med att etik och religion också ha ett ord att säga i äktenskapssaker. Deras krav äro uttryckliga och bestämda. Jag märkte, att världsandan och etiketten tillvällat sig all den myndighet, som tillkommer etik och religion. Jag studerade ivrigt Luthers skrifter och hade redan kastat en mängd fördomar och falska föreställningar överbord. I det nya ljus, jag tillkämpat mig, bedömde jag även mitt förhållande till den unga kvinnan. Skulle jag våga göra vad jag visste vara rätt? Det skulle utsätta mig för förföljelse och varjehanda obehaglighet. Å andra sidan vore jag feg, otrogen och oupprikig, om jag icke gjorde det. En vacker präst skulle jag bli, som predikade för andra men själv saknade mod att sätta mina grundsatser i verket. Jag skred alltså till handling, och så vitt jag kan bedöma saken, var jag nära att lyckas. Jag vet, att man hänar mig för detta påstående, men hän betyder ingenting i förhandenvaro av fakta. Jag har skarpare syn och omdömesförmåga än mina hänare vilja erkänna. Men — tyvärr — jag hade icke nog karaktärsfasthet; mitt mod svikteade i det avgörande ögonblicket, och mina fiender och avundsmän ej blott hade fröjden att se mig lida ett förödmjukande nederlag, utan de djärvdes till och med peka fingret åt mig och säga: "Den där! Han är icke värd en ädel kvinnas kärlek!" Jag hade rådgjort med mina föräldrar — det hörde också till mina grundsatser De tyckte jag var dum — det var jag beredd på. Men då min far en vacker dag kom med ytterst nedslagen min, omtalade för mig, vad folk sade om mig och tillade: "Men detta är ju en skandal!" — då var jag väldigt glad över att jag hade talat med far och mor. Väl blev det missförstånd oss emellan; väl var han benägen att under årens lopp bli otålig och glömma gjorda överenskommelser; väl blev det stormiga uppträden oss emellan och ett par gånger handgripligheter, men ingen kunde dock i grunden förstöra det förtroende till mig, som mitt uppriktiga handlingssätt ingivit honom. Han förblev min vän och skyddsängel, till dess han oförmodat bortrycktes av döden — en sanningens martyr, ett offer för orättfärdiga människors stämplingar.

Då jag såg mina ädlaste strävanden misstydda, förlöjligade, av människor med mindre förstånd, mindre sanningskärlek och rättskänsla än jag själv hade, greps jag av ett slags bärsärkaraseri — om så icke skett, hade jag varit antingen mer eller mindre än en människa. Men jag glömde mig aldrig. Jag gick aldrig ett steg för långt. Jag tillät mig aldrig något, som jag ej visste, att jag kunde försvara med Guds ord, med vår lutherska kyrkas bekännelseskrifter och med vanligt sunt förnuft.

Sådana hava mina levnadsöden varit. Med tanken på vad jag gjort och genomgått kan jag ej annat än ställa till alla unga män den allvarliga uppmaningen: Varen mine efterföljare! Jag har förlorat mycket på livets tummelplats, men jag har vunnit mer. Hade jag många efterföljare, skulle det vara hopp för svenskheten — och hopp för det som är ännu högre.

Men så dum är jag icke, att jag inbillar mig, att de unga skola efterfölja mina fotspår, emedan jag uppmanar dem därtill. Lyckligtvis ha vi bättre föredömen att ställa framför de unga, och om föräldrarna allvarligt bemödade sig därom, skulle det vara möjligt att uppfostra ett släkte av unge män, som egna sig åt mera manliga idrotter än att röka cigaretter och ett släkte av unga kvinnor, som instinktmässigt kunna avgöra, vilka unga män som äga förutsättningar för att bliva värdiga makar åt dem. Vi kunna icke förbjuda äktenskap med personer av andra nationaliteter, men föräldrarna kunna och böra göra de unga så värdiga varandra och så tilldragande för varandra, att de få mindre lust och mindre ursäkt för att bland främmande söka sig kamrater genom livet. Föräldrarna äro i alla fall för blyga i fråga om barnens äktenskapsangelägenheter. Jag håller bestämt på före, att de i samråd med sina pastorer böra göra allt de kunna för att främja sina barns även äktenskapliga lycka. På visst sätt ha katolikerna ett företräde framför oss protestanter Deras präster taga reda på allting; de giva råd i allting, de kontrollera allting. Hos oss lämnas livets viktigaste angelägenheter utan kontroll. Individen lämnas att utkämpa sina raste inre strider utan hjälp eller råd eller tröst. Det är barbariskt — och det är okristligt.

Månne det svenska förbundet kommer att befatta sig med giftermålsangelägenheter? Det är nog fantastiskt att föreslå någonting dylikt — och dock — vem kan förneka saknes betydelse? En giftermålsbyrå under

(Forts. å sid. 6.)

VANCOUVER ANNONSER

S. BERGMAN
251 Hastings St. E.
VANCOUVER, B.C.
Största urval av svenska grammofonskivor. Katalog fritt.

PRENUMERATIONER Å
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
upptagas i Vancouver, B. C. av
S. BERGMAN 251 Hastings St. E
JOHN GREEN 205 Caroll St.

BLIV ICKE BLIND!
H. RUFUS ISAACS, D. O.
Ögon-Specialist.
Dufferin—Main, Wpg. Tel.: J6213

Läkarne Ha Lärt Känna en Ny Behandling

Det är Underbart Väl Denna Behandling Kan Astadkomma för Klena, Nervösa, Nedbrutna, Missmodiga Män och Kvinnor.

Om er läkare icke har ordinerat det för eder, så gå till apoteket och köp detta nya medel, Nuga-Tone, och gör ett försök därmed. Det skall förvåna er hur fort ni börjar känna er bättre. Det gör verkan och verkar hastigt. Det finnes ingenting som är så bra för dålig matsmältning, störningar i magen och tarmarne, förstoppning, huvudvärk och en trög lever. Det återskänker styrka, kraft och vigor åt utslitna nerver och muskler. Denna tidnings läsare skola finna att Nuga-Tone är ett utmärkt medel i dylika fall. Det är så enkelt, behagligt och verkvamt att ni inom endast några dagar skall bli förvånad över hur mycket bättre ni mår. Det ger er ny styrka och vigor och stärker hastigt blodet, nerverna och kroppen, skänker god, uppfriskande sömn och reglerar magen och tarmarna förträfligt. Tillverkarne av Nuga-Tone veta så väl vad verkan det kommer att ha att de ålägga alla apotekare att garantera det och att återbetala edra pengar, om ni icke skulle bli belåten. Läs garantin på paketen. Rekommenderas, garanteras och säljes av alle apotekare.